

(ก.3)

คำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

สำเนาถูกต้อง

คดีหมายเลขดำที่ ๖๓๑ /๒๕ ๕๔

Handwritten signature

(นายทรงชัย ประสารน์วินิจ)

ศาลปกครอง กลาง

อัยการอาวุโส

วันที่ ๑๗ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕ ๕๔

นายรัชฎ์วาริน สุขะพิสิษฐ์ ที่ ๑ กับพวกรวม ๒ คน

ผู้ฟ้องคดี

ระหว่าง

คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ ที่ ๑ กับพวกรวม ๒ คน

ผู้ถูกฟ้องคดี

ข้าพเจ้า นายทรงชัย ประสารน์วินิจ พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีปกครอง ๔

ผู้รับมอบอำนาจดำเนินคดีปกครองแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

เกิดวันที่ _____ เดือน _____ พ.ศ. ๒๕ _____ อายุ _____ ปี

อยู่บ้านเลขที่ _____ สำนักงานคดีปกครอง สำนักงานอัยการสูงสุด เลขที่ ๑๒๐ หมู่ที่ _____

ถนน _____ แขวง _____ (ศูนย์ราชการฯ) ต.รอก/ชอย _____ - _____ ใกล้เคียง _____ - _____

ตำบล/แขวง _____ หมู่สองห้อง _____ อำเภอ/เขต _____ หลักสี่ _____ จังหวัด กรุงเทพมหานคร

รหัสไปรษณีย์ ๑๐๒๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๑๔๒-๑๕๘๕ ได้ทราบคำฟ้องตลอดแล้ว

ขอให้การตามที่กล่าวต่อไปนี้

ตามที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองยื่นคำฟ้องฉบับลงวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๕๔ โดยกล่าวอ้างเหตุผลหลายประการว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติและคำสั่งไม่อนุญาตให้นำภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard ออกฉาย ให้เช่า ฯ หรือ จำหน่ายในราชอาณาจักร โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติในการประชุมพิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ โดยมีชอบ โดยกระบวนการออกคำสั่งทางปกครองนั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมิได้ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีโอกาสชี้แจงข้อเท็จจริงหรือโต้แย้งแสดงพยานหลักฐาน / มิได้รับชมภาพยนตร์ทั้งเรื่องพร้อมทั้งค้นหาข้อมูลของคำว่า "ศีลธรรมอันดีของประชาชน"... / ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ่านแต่เนื้อเรื่องย่อพร้อมกับออกคำสั่งไปตามคำแนะนำของคณะกรรมการผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ฯ / การออกคำสั่งฯจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายและมีได้แสดงผลในคำสั่งที่ไม่อนุญาตให้ฉายภาพยนตร์ฯ จึงขอให้ศาลปกครองกลางเพิกถอนมติและคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ไม่อนุญาตให้ฉายภาพยนตร์เรื่องที่พิพาทในคดีนี้ฯ และขอให้เพิกถอนมติการประชุมที่ ๑๑ / ๒๕๕๓ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พร้อมทั้งเพิกถอนหนังสือกระทรวงวัฒนธรรมที่ ๐๒๐๔.๑/ ๓๖๘๐ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๓ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองร่วมกันฯชดใช้ค่าเสียหายจากการออกคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายฯ.....เป็นเงินจำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาทให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑

และต่อมาศาลปกครองกลางได้มีหมายแจ้งคำสั่งศาลลงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทำคำให้การด้วยว่า.....ในการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๓ ที่พิจารณาอุทธรณ์การขอจัดประเภทการฉายของภาพยนตร์เรื่องที่พิพาทนี้ กรรมการท่านใดออกเสียงลงมติว่าอย่างไร(ผ่าน , ไม่ผ่าน , งออกเสียง)และจำนวนเสียงเท่าใด พร้อมทั้งให้จัดส่งบันทึกรายงานการประชุมครั้งดังกล่าวที่ถอดจากแผ่นบันทึกโดยละเอียดต่อศาลด้วย นั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้การคัดค้านคำฟ้อง และขอส่งบันทึกรายงานการประชุมที่ถอดจากแผ่นบันทึกโดยละเอียดตามที่ศาลฯมีคำสั่ง ตามลำดับดังนี้

ข้อ ๑. ในเรื่องสถานะของคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ / ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

๑.๑ ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑ มาตรา ๗ บัญญัติให้คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติเป็นองค์กรกลุ่มที่ใช้อำนาจปกครอง โดยกำหนดให้องค์ประกอบของคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ มีจำนวน ๒๗ คน ประกอบด้วย นายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมเป็นรองประธานกรรมการคนหนึ่ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นรองประธานกรรมการคนที่สอง ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงการคลัง ปลัดกระทรวงการต่างประเทศปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ผู้บัญชาการ-ตำรวจแห่งชาติ เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ผู้แทนกระทรวงกลาโหม ผู้แทนกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งไม่เกินสิบเอ็ดคน เป็นกรรมการและให้ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม เป็นกรรมการและเลขานุการ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคหนึ่งต้องประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาพยนตร์ วิทยุทัศน์ โทรทัศน์หรือการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งมิใช่เจ้าหน้าที่ของรัฐ เว้นแต่อาจารย์ในสถาบันการศึกษาของรัฐด้านละหนึ่งคน และผู้แทนนิติบุคคลซึ่งประกอบกิจการภาพยนตร์ หรือวิทยุทัศน์จำนวนเจ็ดคน โดยกฎหมายดังกล่าวกำหนดให้สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรมเป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการฯ รับผิดชอบงานธุรการ งานประชุม การศึกษาข้อมูลและกิจการต่างๆที่เกี่ยวกับงานของคณะกรรมการฯ โดยคณะกรรมการภาพยนตร์และวิทยุทัศน์แห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิทยุทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ดังนี้

(๑) เสนอนโยบาย แผน และยุทธศาสตร์เกี่ยวกับการประกอบอุตสาหกรรมภาพยนตร์ และการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์และวิทยุทัศน์ต่อคณะรัฐมนตรี

(๒) กำหนดมาตรการในการส่งเสริมให้มีการสร้างภาพยนตร์และวิทยุทัศน์ที่มีลักษณะสร้างสรรค์ ส่งเสริมการเรียนรู้ หรือมีคุณค่าในทางศิลปวัฒนธรรมในรูปแบบที่คนทุกกลุ่มรวมทั้งคนพิการ สามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้

(๓) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับภาพยนตร์และวิทยุทัศน์

(๔) เสนอคำแนะนำต่อรัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวงและประกาศตามพระราชบัญญัตินี้

(๕) ออกประกาศกำหนดสัดส่วนระหว่างภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์ต่างประเทศที่จะนำออกฉายในโรงภาพยนตร์ตาม (๑) ของบทนิยามคำว่า “โรงภาพยนตร์” ในมาตรา ๔

(๖) พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนและคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์

(๗) ปฏิบัติการอื่นตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการหรือตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย ประกาศตาม (๕) ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ให้กระทรวงวัฒนธรรมกำหนดหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์และวีดิทัศน์ตามนโยบายแผน ยุทธศาสตร์ และมาตรการที่คณะกรรมการเสนอหรือกำหนดตาม (๑) และ (๒)

ทั้งนี้ ในการวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ มาตรา ๕ (๖) บทบัญญัติมาตรา ๖๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนดให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ ถ้าพิจารณาไม่เสร็จภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าวให้ถือว่าเห็นด้วยกับคำอุทธรณ์

๑.๒ เนื่องจากบทบัญญัติมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้การปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือดำเนินการตามที่คณะกรรมการมอบหมายได้ คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติจึงมีคำสั่ง ที่ ๑/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๑ แต่งตั้ง “คณะอนุกรรมการพิจารณาและให้ความเห็นด้านกฎหมายและด้านวินิจัยอุทธรณ์คำสั่ง ” ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ (เอกสารท้ายคำให้การหมายเลข ๑) ขึ้นมาเพื่อพิจารณากลับกรองงานด้านกฎหมายและด้านวินิจัยอุทธรณ์คำสั่งเพื่อนำเสนอคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติพิจารณาและ ลงมติ โดยกำหนดให้คณะอนุกรรมการมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

- ศึกษา เสนอความเห็นต่อคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ ในการออกกฎกระทรวง ระเบียบ ประกาศ และคำสั่งตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์นี้

- ให้ความเห็นด้านกฎหมาย พิจารณาล้นกรองการอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนและ การอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ เสนอต่อคณะกรรมการภาพยนตร์และ วีดิทัศน์แห่งชาติ เพื่อวินิจฉัยสั่งการ

- แต่งตั้งคณะทำงานเพื่อช่วยปฏิบัติงานตามที่เห็นสมควร

- ปฏิบัติงานอื่นตามที่คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติมอบหมาย

ข้อ ๒. ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้การชี้แจงข้อเท็จจริงในคดี ดังนี้

๒.๑ เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ (นายรัชฎ์วุฒิวาริน สุขะพิสิษฐ์) ได้ยื่นคำขอ อุทธรณ์ต่อคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (เอกสารท้ายคำให้การหมายเลข ๒) เพื่อขอให้มีคำสั่งอนุญาตให้ภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard ออกฉายได้ เพราะผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ยื่นคำขอให้ตรวจพิจารณาภาพยนตร์เรื่องนี้จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แล้ว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติไม่อนุญาต เนื่องจากเนื้อหาภาพยนตร์ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงอุทธรณ์ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๑ พิจารณาอนุญาตตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑

๒.๒ คณะอนุกรรมการพิจารณาและให้ความเห็นด้านกฎหมายและด้านวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่ง ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้ประชุมพิจารณาเรื่องนี้และได้เชิญผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เข้าร่วมประชุมชี้แจงในการประชุมครั้งที่ ๔๗/๒๕๕๓ วันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๓ (เอกสารท้ายคำให้การ หมายเลข ๓) โดยในการประชุมฯ คณะอนุกรรมการฯ ได้สอบถามผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ตามมาตรา ๒๕ แห่ง พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้กำหนดให้คณะกรรมการฯ มีอำนาจสั่งให้ผู้ขอ อนุญาตแก้ไขหรือตัดทอนก่อนอนุญาตได้ หากคณะกรรมการฯ เห็นว่าภาพยนตร์บางส่วนมีเนื้อหาไม่ เหมาะสม ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จะยินยอมให้ตัดเนื้อหาบางส่วนออกหรือไม่ ซึ่งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่าไม่ประสงค์จะ ให้ตัดเนื้อหาของภาพยนตร์ออก เนื่องจากได้เพิ่มข้อความเขียนไว้ตอนต้นแล้วว่า “ ภาพยนตร์เรื่องนี้สร้าง ขึ้นจากจินตนาการของผู้สร้าง พฤติกรรมต่างๆของตัวละครในเรื่องเป็นเพียงเหตุการณ์สมมุติมิได้อ้างถึง บุคคลใดในสังคมทั้งสิ้น โปรดใช้วิจารณญาณในการรับชม ” ปรากฏตามรายงานการประชุมดังกล่าวแล้ว

และเมื่อคณะอนุกรรมการฯ ได้ประชุมพิจารณาแล้ว มีความเห็นว่า ภาพยนตร์เรื่องนี้ ซึ่งมีเรื่องย่อว่า “Insects in the Backyard เป็นภาพยนตร์แนวครามา coming of age เล่าเรื่องราวของ ความสัมพันธ์ของ ธัญญา กะเทยวัย ๓๕ ปี กับลูกสาวและลูกชายวัยรุ่น ผ่านเรื่องของความรัก มิตรภาพ และ ประสบการณ์ทางเพศ ที่มีผลทำให้ตัวละครเหล่านี้เติบโตขึ้น และเข้าใจถึงความรู้สึกนึกคิดของคนที่มีความแตกต่างระหว่างวัยและมีความหลากหลายทางเพศมากขึ้น

วิธีการนำเสนอภาพยนตร์เรื่องนี้จะเล่าเรื่อง โดยแบ่งออกเป็น ๗ ตอน เพื่อเล่าความรู้สึกนึกคิดของแต่ละตัวละครก่อนและหลังเหตุการณ์สำคัญที่ทำให้พวกเขาต้องแยกจากกันไป เพื่อได้เรียนรู้สิ่งที่ทำลงไปและได้ทำความเข้าใจกับสิ่งที่เป็นอย่างอยู่ในปัจจุบัน เพื่อสะท้อนถึงสิ่งที่ผ่านมาในอดีตที่ทำให้พวกเขาได้เติบโตขึ้นและตัดสินใจเลือกชีวิตด้วยตัวเอง

กะเทยแดงหญิงวัย ๓๕ ปี ที่เคยมีเมียที่รักกันเมื่อยังเป็นวัยรุ่น แต่เมียตายไปตั้งแต่คลอดลูกคนที่สอง ปัจจุบันเธออยู่กับ “เจนนิเฟอร์” ลูกสาววัย ๑๗ ปี ที่พยายามทำดีสัตามกระแสวัยรุ่น และกำลังอยากมีแฟนอย่างมาก และ “จอห์นนี่” ลูกชายวัย ๑๕ ปี ที่ไม่มีเพื่อนที่โรงเรียนและมักจะเก็บตัวในห้องกับโลกไซเบอร์ เธอไม่ยอมให้ลูก ๆ เรียกว่า “พ่อ” ให้เรียกว่า “พี่ธัญญา” เธอชอบใช้ชีวิตเลียนแบบคาราฮอลลิวูด เธอดื่มเหล้าจัด เธอชอบคิบบูหรีแต่สูบไม่เป็น เธอมีอาชีพเป็นนักเขียน ไม่มีนามปากกา จำพวกหนังสือบันเทิงจากเรื่องจริงของผู้หญิงในแง่มุมต่าง ๆ ซึ่งขายดีมากในปัจจุบัน เช่น เรื่องเล่าสาวใจแตกบ้าง สาวไซค์ไลน์บ้าง สาวฮิสทีเรียบ้าง ที่สำคัญเธอไม่เคยพาผู้ชายเข้าบ้านเพราะเธอรักลูก แต่เธอก็แสดงออกถึงความรักไม่เป็น จนบางครั้งดูห่างเหินกัน

ช่วงปิดเทอมทั้งสามคนต่างก็ผลัดกันไปเที่ยวตามที่ต่าง ๆ ธัญญาออฟเด็กหนุ่มรูปหล่อไซค์ไลน์ไปเที่ยวเกาะเจมส์ บอนด์ ที่พังงาแล้วตกหลุมรักเขา เจนนีจะไปปายกับแฟนแต่โดนบอกเลิกก่อนก็เลยไปคนเดียวแล้วก็เลยไปพบรักกับหนุ่มหล่อที่เป็นเด็กเลี้ยงของเกย์แก่ที่นั่น ส่วนจอห์นนี่ไปหนองคายเพื่อที่จะไปเจอกับเด็กสาวที่แชทกันทาง msn แต่ปรากฏว่าเด็กสาวคนนั้นก็คือ “แมน” หนุ่มน้อยแก่แดดโรงเรียนเดียวกันจากกรุงเทพฯ ชะงัน แต่ทั้งคู่ก็เลยได้เป็นเพื่อนกัน

เปิดเทอมทั้งสามกลับมาบ้านแล้วก็เจอปัญหาใหญ่ก็คือแฟนใหม่ของเจนนีก็คือ “บอย” เด็กออฟที่ธัญญาพาไปเที่ยวเกาะนั่นเอง โดยเจนนีหนีออกจากบ้านไปอยู่กับบอย ในขณะนั้น แม่นก็มักจะมาที่บ้านบอยแต่ไม่ได้มาหาจอห์นนี่แต่มาหาธัญญา แม่นอยู่ในวัยอย่างรู้อยากลอง ซึ่งธัญญาก็มักจะเล่าเรื่องผู้หญิง สอนเขาคัดม้เหล่า เมื่อจอห์นนี่รู้เข้าก็โกรธมากที่ธัญญามาแย่งเพื่อนคนเดียวที่เขามี ทำให้ทะเลาะกันกับทั้งแม่นและธัญญาอย่างรุนแรง และในวันนั้นเองที่แม่นได้รู้ความจริงว่าธัญญาเป็นพ่อของจอห์นนี่ แล้วจอห์นนี่ก็อายมากจึงหนีออกจากบ้านไปอยู่คนเดียว

หลังจากนั้นเจนนีอยู่กับบอยได้สักพักก็ไม่มีเงิน บอยก็เลยแนะนำให้ทำไซด์ไลน์แบบเดียวกันทั้งกับลูกค้าผู้ชายและผู้หญิงด้วยกัน จนวันหนึ่งที่บอยกับเจนนีถูกลูกค้าออฟไปพร้อมกันแล้วให้บอยแต่งหญิงส่วนเจนนีให้แต่งเป็นฝ่ายชายให้มีอะไรกันให้ดู และเจนนีก็เห็นบอยถูกลูกค้าเอาบอยด้วย จึงทำให้เจนนีเริ่มคิดว่าเธอกับบอยรักกันจริงไหมและจริง ๆ แล้วบอยชอบที่จะเป็นแบบไหน วันหนึ่งบอยจะแปลงเพศไหม วันหนึ่งบอยจะแต่งหญิงแบบธัญญาหรือไม่ แล้วก็คิดว่าตอนที่แม่เธอยังมีชีวิตอยู่แม่รักกับพ่อแบบไหนอยู่ด้วยกันอย่างไร รักกันจริง ๆ หรือไม่ แล้วเธอยังรักเขาอยู่ไหมถ้าวันนั้นมาถึง

ส่วนจอห์นนี่ใช้ชีวิตอยู่ในร้านอินเทอร์เน็ตแบบเปิด ๒๔ ชั่วโมง เขาไม่มีเงินก็เลยเริ่มแชท msn กับเกย์กะเทย เพื่อหาเงินและเพื่อหาที่นอนตามม่านรุคที่ไปกับบรรดาลูกค้าทั้งหลายที่เขาไปนอนด้วย โดยที่เขาจะขอให้ลูกค้าจ่ายค่าห้องไว้ทั้งคืน แล้วตอนเช้าเขาก็จะไปโรงเรียนตามปกติ ทุกคืนเขามักจะฝันว่าเขาฆ่าธัญญาด้วยวิธีต่าง ๆ กันไป และเขาก็มักจะขอให้ลูกค้าของเขาอดเขาไว้แน่นๆ ก่อนจากกันเสมอ และบางครั้งเขาก็ร้องไห้จนลูกค้ำง ความที่จอห์นนี่เจอลูกค้าหลายรูปแบบเขารู้สึกและเข้าใจคนเหล่านั้น จึงทำให้เขาเริ่มเข้าใจธัญญาขึ้นมาบ้าง

ธัญญาใช้ชีวิตที่เหลือหลังจากที่ลูก ๆ หนีไปอย่างเงียบเหงา เมาเหล้าจนไม่มีสติ งานเขียนก็ทำไม่ได้เพราะไม่มีสมาธิมากพอ เธอมักจะไปที่โรงเรียนอนุบาลและเอาขนมไปเลี้ยงเด็ก ๆ และคิดถึงตอนที่ลูก ๆ ของเธอยังเป็นเด็กเล็ก ๆ อยู่

คณะอนุกรรมการฯ ได้พิจารณาภาพยนตร์เรื่องนี้แล้วมีความเห็นโดยสรุปว่าภาพยนตร์มีเนื้อหาโดยรวมเป็นการถ่ายทอดลักษณะเนื้อหาเกี่ยวกับการร่วมเพศระหว่างชายกับชาย หญิงกับหญิง และ

ชายกับหญิง และมีการสูบบุหรี่ ดื่มสุรา ในขณะที่แต่งกายเครื่องแบบนักเรียนอยู่หลายตอน และยังมีการเสนอขายบริการทางเพศในขณะที่แต่งกายเครื่องแบบนักเรียนด้วย ตามที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่าภาพยนตร์เรื่องนี้สร้างขึ้นเพื่อสะท้อนปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมและกำหนดให้ผู้ชมที่มีอายุ ๒๐ ปีขึ้นไปชมเท่านั้น เห็นว่าสาระสำคัญของภาพยนตร์ดังกล่าวมีการแสดงออกไปในทางที่ไม่ถูกต้อง เช่น การที่ให้เด็กหญิงและเด็กชายประกอบอาชีพขายตัวหรือโสเภณี แทนที่จะแก้ปัญหาโดยหาทางออกด้วยวิธีการอื่น มีฉากให้เด็กขายบริการทางเพศในชุดนักเรียน มีการสอนให้เด็กสูบบุหรี่ ดื่มสุรา และสอนวิธีการเส้าโลม รวมทั้งมีการนำเสนอการฆ่าพ่อซึ่งแม้จะเป็นความฝันแต่ก็ไม่สมควรจะมีฉากเหล่านี้ จึงเห็นว่าเนื้อหาสาระสำคัญของภาพยนตร์เป็นการถ่ายทอดเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสมกับสังคมไทย อาจทำให้สังคมและผู้ชมแม้จะมีอายุเกิน ๒๐ ก็ตามเกิดความเข้าใจผิดและเกิดการเลียนแบบในพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศหรือการขายบริการทางเพศ รวมทั้งพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอื่นๆ ในภาพยนตร์เรื่องนี้ จึงเป็นการขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน ดังนั้น คณะอนุกรรมการพิจารณาและให้ความเห็นด้านกฎหมายและด้านวินัยจรรยาบรรณคำสั่งตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงเห็นว่า การที่คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ไม่อนุญาตให้ภาพยนตร์เรื่อง *Insects in the Backyard* ออกเผยแพร่เนื่องจากขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชนนั้น ชอบแล้วคำอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น เห็นควรยกอุทธรณ์” ปราบฏตามรายงานการประชุมคณะกรรมการฯ ครั้งที่ ๔๘/๒๕๕๓ วันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๓ และคณะกรรมการฯ ได้เสนอความเห็นให้คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณา (เอกสารท้ายคำให้การหมายเลข ๔)

๒.๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้ว ในการประชุมคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ ครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๓ (เอกสารท้ายคำให้การหมายเลข ๕) โดยเห็นว่า ภาพยนตร์เรื่องนี้มีเนื้อหาโดยรวมเป็นการถ่ายทอดลักษณะเนื้อหาเกี่ยวกับการร่วมเพศระหว่างชายกับชาย หญิงกับหญิง และชายกับหญิง มีการสูบบุหรี่ ดื่มสุราในขณะที่แต่งกายเครื่องแบบนักเรียนอยู่หลายตอน และยังมีการเสนอขายบริการทางเพศในขณะที่แต่งกายเครื่องแบบนักเรียน สาระสำคัญของภาพยนตร์มีการแสดงออกไปในทางที่ไม่ถูกต้อง เช่น การที่ให้เด็กหญิงและเด็กชายประกอบอาชีพขายตัวหรือโสเภณี แทนที่จะแก้ปัญหาโดยหาทางออกวิธีการอื่น มีฉากให้เด็กขายบริการทางเพศในชุดนักเรียน มีการสอนให้เด็กสูบบุหรี่ ดื่มสุรา และสอนวิธีการเส้าโลม รวมทั้งมีการนำเสนอการฆ่าพ่อซึ่งแม้จะ

เป็นความฝันแต่ก็ไม่สมควรจะมีฉากเหล่านี้ ดังนั้น คณะกรรมการฯ เห็นว่าเนื้อหาสาระสำคัญของภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นการถ่ายทอดเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสมกับสังคมไทย อาจทำให้สังคมและผู้ชมแม้จะมีอายุเกิน ๒๐ ปีก็ตาม เกิดความเข้าใจผิดและเกิดการเลียนแบบในพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศหรือการขายบริการทางเพศ รวมทั้งพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอื่นๆ จึงขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน คณะกรรมการฯ เห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่อนุญาตให้ภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard ออกเผยแพร่เนื่องจากขัดศีลธรรมอันดีของประชาชนนั้น ชอบแล้วจึงมีมติยกอุทธรณ์

๒.๔ การพิจารณาอุทธรณ์ภาพยนตร์เรื่องนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตรวจดูและชมภาพยนตร์เรื่องนี้ตลอดทั้งเรื่อง และได้ประชุมพิจารณาโดยละเอียดรอบคอบและใช้ดุลพินิจแล้ว จึงมีความเห็นให้ยกอุทธรณ์ด้วยเหตุผลดังกล่าวในข้อ ๒.๓ และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ตามหนังสือกระทรวงวัฒนธรรมด่วนที่สุด ที่ วร ๐๒๐๔.๑/๓๖๘๐ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๓ (เอกสารท้ายคำให้การหมายเลข ๖)

ข้อ ๓. ตามคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี ในข้อ ๓.๑ - ๓.๖ ที่กล่าวอ้างรวมๆว่า กระบวนการออกคำสั่งทางปกครองไม่ได้ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีโอกาสชี้แจงข้อเท็จจริงหรือโต้แย้งแสดงพยานหลักฐาน ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง มิได้รับชมภาพยนตร์ทั้งเรื่องและค้นหาข้อมูลของคำว่า "ศีลธรรมอันดีของประชาชน" ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง อ่านแต่เนื้อเรื่องย่อพร้อมกับการออกคำสั่งไปตามคำแนะนำของคณะอนุกรรมการฯ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และไม่แสดงเหตุผลในคำสั่งที่ไม่อนุญาตให้ฉายภาพยนตร์ นั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้การคัดค้านตามลำดับข้อกล่าวอ้าง ดังนี้

๓.๑ ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างในคำฟ้อง ข้อ ๓.๑ ซึ่งสรุปได้ว่าคำสั่งทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ทั้งสอง ไม่เคยแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบเลยว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ใช้ข้อเท็จจริงใดบ้างในการพิจารณาออกคำสั่งทางปกครองที่เป็นการกระทบสิทธิของผู้ฟ้องคดี และไม่ได้ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีโอกาสชี้แจงข้อเท็จจริงหรือโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานอื่นใดเพื่อเป็นการปกป้องสิทธิของผู้ฟ้องคดีที่จะต้องถูกระทบ ซึ่งเป็นการออกคำสั่งทางปกครองที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๕๘ นั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้การว่า เมื่อตามบทบัญญัติมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติว่า

“มาตรา ๓๐ ในกรณีที่คำสั่งทางปกครองอาจกระทบถึงสิทธิของคู่กรณี เจ้าหน้าที่ต้องให้คู่กรณีมีโอกาสที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน

ความในวรรคหนึ่งมิให้นำมาใช้บังคับในกรณีดังต่อไปนี้ เว้นแต่เจ้าหน้าที่จะเห็นสมควรปฏิบัติเป็นอย่างอื่น

(๑) เมื่อมีความจำเป็นรีบด่วนหากปล่อยให้เนิ่นช้าไปจะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือจะกระทบต่อประโยชน์สาธารณะ

(๒) เมื่อจะมีผลทำให้ระยะเวลาที่กฎหมายหรือกฎกำหนดไว้ในการทำคำสั่งทางปกครองต้องล่าช้าออกไป

(๓) เมื่อเป็นข้อเท็จจริงที่คู่กรณีนั้นเองได้ให้ไว้ในคำขอ คำให้การหรือคำแถลง

(๔) เมื่อโดยสภาพเห็นได้ชัดในตัวเองว่าการให้โอกาสดังกล่าวไม่อาจกระทำได้

(๕) เมื่อเป็นมาตรการบังคับทางปกครอง

(๖) กรณีอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ห้ามมิให้เจ้าหน้าที่ให้โอกาสตามวรรคหนึ่ง ถ้าจะก่อให้เกิดผลเสียหายอย่างร้ายแรงต่อประโยชน์สาธารณะ”

การตรวจพิจารณาภาพยนตร์ที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นี้เป็นกรณีพิจารณาเนื้อหาสาระของภาพยนตร์ ซึ่งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ส่งให้ตรวจพิจารณาขณะยื่นคำขออยู่แล้ว จึงเป็นข้อเท็จจริงที่คู่กรณีนั้นเองให้ไว้ในคำขอตามบทบัญญัติมาตรา ๓๐ (๓) ของพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังกล่าวข้างต้น นอกจากนี้ในชั้นการพิจารณาของคณะอนุกรรมการฯ ได้เชิญผู้ฟ้องคดีเข้าชี้แจงในเรื่องนี้แล้ว ดังรายงานการประชุมดังกล่าวในข้อ ๒.๒

๓.๒ ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างในคำฟ้องข้อที่ ๓.๒ สรุปได้ว่าคำสั่งทางปกครองที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ไม่อนุญาตให้ฉายภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะผู้ทำคำสั่งทางปกครองยังไม่ได้รับทราบข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญก่อนลงมติออกคำสั่งทางปกครองและการพิจารณา จึงต้องมีการประเมินข้อเท็จจริงประกอบด้วย โดยเฉพาะถ้อยคำที่มีความหมายกว้าง เช่น คำว่า “ศีลธรรมอันดีของประชาชน” และกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง หลายท่านไม่ได้รับชมภาพยนตร์และอ้างว่าในทางปฏิบัติของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในการพิจารณาภาพยนตร์เรื่องอื่นๆที่ผ่านมาทุกเรื่องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะพิจารณาและทำคำสั่งทางปกครองโดยใช้วิธีอ่านเนื้อเรื่องย่อ พร้อมกับวินิจฉัยออกคำสั่งทางปกครองไปตามคำวินิจฉัย โดยไม่ได้ชมภาพยนตร์ที่ต้องวินิจฉัยแต่เพียงสักเล็กน้อยเลย นั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้การคัดค้านว่า กรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีบางคนไม่ได้เข้าร่วมประชุมเนื่องจากมีภารกิจ แต่อย่างไรก็ตามการพิจารณาเนื้อหาสาระของภาพยนตร์นั้น ที่ประชุมได้ลงมติว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายและครบองค์ประชุมแล้ว กล่าวคือ การมาประชุมของคณะกรรมการมีจำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด และคำว่า “ศีลธรรมอันดีของประชาชน” ที่ปรากฏในพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒๕ นั้น เป็นคำที่ฝ่ายนิติบัญญัติกำหนดให้ฝ่ายบริหารซึ่งเป็นองค์กรฝ่ายปกครองใช้ดุลพินิจพิจารณาตามเหมาะสมของบริบทของสังคม ซึ่งวิญญูชนทั่วไปที่มีจิตสำนึกในเรื่องนี้ย่อมทราบได้ว่าหมายความว่าความถึงความประพฤติที่ชอบที่ติงามของประชาชน เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาภาพยนตร์ของผู้ฟ้องคดีในเนื้อหาสาระแล้วเห็นว่า ภาพยนตร์เรื่องนี้มีเนื้อหาโดยรวมเป็นการถ่ายทอดลักษณะเนื้อหาเกี่ยวกับการร่วมเพศระหว่างชายกับชาย หญิงกับหญิง และชายกับหญิง มีการสูบบุหรี่ ดื่มสุราในขณะที่แต่งกายเครื่องแบบนักเรียนอยู่หลายตอน และยังมีการเสนอขายบริการทางเพศในขณะที่แต่งกายเครื่องแบบนักเรียน สาระสำคัญของภาพยนตร์มีการแสดงออกไปในทางที่ไม่ถูกต้อง เช่น การที่ให้เด็กหญิงและเด็กชายประกอบอาชีพขายตัวหรือโสเภณี แทนที่จะแก้ปัญหาโดยหาทางออกวิธีการอื่น มีฉากให้เด็กขายบริการทางเพศในชุดนักเรียน มีการสอนให้เด็กสูบบุหรี่ ดื่มสุรา และสอนวิธีการเล้าโลม รวมทั้งมีการนำเสนอการฆ่าพ่อซึ่งแม้จะเป็นความฝันแต่ก็ไม่สมควรจะมีฉากเหล่านี้ คณะกรรมการฯ เห็นว่า เนื้อหาสาระสำคัญของภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นการถ่ายทอดเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสมกับสังคมไทย อาจทำให้สังคมและผู้ชม แม้จะมีอายุเกิน ๒๐ ปีก็ตามเกิดความเข้าใจผิดและเกิด

การเลียนแบบในพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศหรือการขายบริการทางเพศ รวมทั้งพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอื่นๆจึงเป็นการขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน ดังได้มีความเห็นตามที่กล่าวในข้อ ๒.๓

และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้การอีกว่า การพิจารณาภาพยนตร์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ผ่านมากุเรื่องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่าเนื้อหาสาระเป็นสิ่งที่สำคัญของการพิจารณาว่าจะอนุญาตให้ฉายได้หรือไม่ ดังนั้นจึงได้พิจารณาและได้ชมภาพยนตร์เรื่องตลอดมาก่อนพิจารณาลงความเห็น ดังนั้น ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาและทำคำสั่งทางปกครองโดยไม่ ได้ชมภาพยนตร์ที่ต้องวินิจฉัยแม้เพียงสักเล็กน้อย จึงเป็นคำกล่าวอ้างที่คลาดเคลื่อนไม่เป็นความจริง

๓.๓ ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างในคำฟ้องข้อ ๓.๓ สรุปได้ว่า คำสั่งทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง เป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหน้าที่พิจารณาอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว จึงมีหน้าที่ต้องเพิกถอนคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่กลับไม่เพิกถอนคำสั่ง จึงถือว่าการกระทำการไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน นั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้การคัดค้านว่า ตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้บัญญัติการตรวจพิจารณาอนุญาตภาพยนตร์ตามมาตรา ๒๔ว่า ถ้าคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์ (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) เห็นว่า ภาพยนตร์เรื่องใดมีเนื้อหาเป็นการบ่อนทำลายขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรืออาจกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของรัฐและเกียรติภูมิของประเทศไทยแล้ว ให้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์มีอำนาจสั่งให้ผู้ขออนุญาตแก้ไขหรือตัดทอนก่อนอนุญาตหรือไม่อนุญาตก็ได้ ซึ่งในเรื่องนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นด้วยกับความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ไม่อนุญาตให้ฉายภาพยนตร์เรื่องนี้เนื่องจากมีเนื้อหาขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และคำว่า "ศีลธรรมอันดีของประชาชน" ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๕ ก็เป็นกรณีที่ถูกกฎหมายให้อำนาจองค์กรของรัฐฝ่ายปกครองในการพิจารณาข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องๆไป ไม่อาจวางหลักไว้ตายตัวได้ ซึ่งวิญญูชนทั่วไปที่มีจิตสำนึกในเรื่องนี้ย่อมทราบดีว่าศีลธรรม คือ ความประพฤติที่ชอบที่ดงามของประชาชน คณะกรรมการภาพยนตร์และวิดิทัศน์แห่งชาติซึ่งมีองค์ประกอบทั้งภาครัฐและภาคเอกชนรวมทั้งผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าวในข้อ ๑ ที่มีความรู้ความสามารถและได้ชมภาพยนตร์ของผู้ฟ้องคดีแล้ว ได้มติเสียงข้าง

มากเห็นว่า ภาพยนตร์ของผู้ฟ้องคดีมีเนื้อหาขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน และเห็นด้วยกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่อาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และมีคำสั่งไม่อนุญาตภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard ของผู้ฟ้องคดีออกฉายนั้น ชอบแล้ว

๓.๔ ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างในข้อ ๓.๔ สรุปได้ว่าการลงมติคำสั่งไม่อนุญาตให้ฉายภาพยนตร์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นการลงมติตัดสินใจที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและมีได้ตั้งอยู่บนความคิดเห็นโดยอิสระ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีกรรมกรที่เป็นนักการเมืองและผู้ทรงคุณวุฒิจากหลายสาขาวิชาชีพ แต่กลับไม่แสดงเหตุผลของคำสั่งและมักวินิจฉัยอุทธรณ์ไปในทางเดียวกับคำสั่งของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์เสนอ นั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้การคัดค้านว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวในข้อ ๒.๓ ได้ชี้แจงเหตุผลของการยกคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไว้ชัดเจนแล้วว่า ภาพยนตร์เรื่องนี้มีเนื้อหาโดยรวมเป็นการถ่ายทอดลักษณะเนื้อหาเกี่ยวกับการร่วมเพศระหว่างชายกับชาย หญิงกับหญิง และชายกับหญิง มีการสูบบุหรี่ ดื่มสุราในขณะที่แต่งกายเครื่องแบบนักเรียนอยู่หลายตอน และยังมีการเสนอขายบริการทางเพศในขณะที่แต่งกายเครื่องแบบนักเรียนสาระสำคัญของภาพยนตร์มีการแสดงออกไปในทางที่ไม่ถูกต้อง เช่น การที่ให้เด็กหญิงและเด็กชายประกอบอาชีพขายตัวหรือโสเภณี แทนที่จะแก้ปัญหาโดยหาทางออกวิธีการอื่น มีฉากให้เด็กขายบริการทางเพศในชุดนักเรียน มีการสอนให้เด็กสูบบุหรี่ ดื่มสุรา และสอนวิธีการเล่าโลม รวมทั้งมีการนำเสนอการฆ่าพ่อซึ่งแม้จะเป็นความฝันแต่ก็ไม่สมควรจะมีฉากเหล่านี้ คณะกรรมการฯ จึงเห็นว่าเนื้อหาสาระสำคัญของภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นการถ่ายทอดเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสมกับสังคมไทย อาจทำให้สังคมและผู้ชม ซึ่งแม้จะมีอายุเกิน ๒๐ ปี ก็ตามเกิดความเข้าใจผิดและเกิดการเลียนแบบในพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศหรือการขายบริการทางเพศ รวมทั้งพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอื่นๆ จึงเป็นการขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน คณะกรรมการฯจึงเห็นว่า การที่คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ไม่อนุญาตให้ภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard ออกเผยแพร่ เนื่องจากขัดศีลธรรมอันดีของประชาชนนั้น ชอบแล้ว จึงมีมติยกอุทธรณ์ ซึ่งเป็นการเห็นด้วยกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ใช้มาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ในการพิจารณาเรื่องนี้ นอกจากนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอยืนยันว่า การพิจารณาอุทธรณ์ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดูภาพยนตร์ที่มีการอุทธรณ์ทุกเรื่องและมีการประชุมลง

มติในการพิจารณา ซึ่งที่ผ่านมามีภาพยนตร์ทั้งของต่างประเทศและของไทยได้ขออุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดี
ที่ ๑ เช่น

๑. ภาพยนตร์เรื่อง Zack and Miri make a porno
๒. ภาพยนตร์เรื่อง ถ้ามองซัฟหัดดี
๓. ภาพยนตร์เรื่อง รากะ คำสาปเสื่อ
๔. ภาพยนตร์เรื่อง เหมยฮัว หึงร้อยรัก ๒
๕. ภาพยนตร์เรื่อง รสสวาทสาวภูเขา

และภาพยนตร์ทั้งหมด และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่นุญาตให้ออกเผยแพร่ เนื่องจากมีเนื้อหาขัดต่อศีลธรรมอัน
ดีของประชาชน ตามบทบัญญัติมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑ ซึ่งการ
ใช้ดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการอยู่บนเจตนารมณ์ของกฎหมาย ประโยชน์สาธารณะมุ่งคุ้มครอง
เด็ก เยาวชน และสังคม

นอกจากนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้การเพิ่มเติมอีกว่า การพิจารณาวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดี
ที่ ๑ เป็นไปด้วยความอิสระและตั้งอยู่บนพื้นฐานของประโยชน์สาธารณะ รวมทั้งมุ่งคุ้มครองเด็ก เยาวชน
และสังคม ตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยไปในทางเดียวกับคำสั่งของคณะกรรมการ
พิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์(ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) และในการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ผ่านมาก็เคยมี
ความเห็นแตกต่างจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ จึงไม่เป็นไปตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง
แต่อย่างใด

๓.๕ ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างในคำฟ้องข้อ ๓.๖ สรุปได้ว่าคำสั่งยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี
ที่ ๑ กรณีไม่อนุญาตให้ฉายภาพยนตร์ ตามหนังสือกระทรวงวัฒนธรรมที่ วธ ๐๒๐๔.๑/๒๖๘๐ ลงวันที่
๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๓ (เอกสารท้ายฟ้องหมายเลข ๖) ไม่ได้ระบุข้อมุกฎหมายที่อ้างอิงในการออกคำสั่ง จึงเป็น
คำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๗ นั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้การคัดค้านว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้วว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยกคำอุทธรณ์โดยเห็นด้วยกับความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ไม่อนุญาตให้ภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard นั้นชอบแล้ว โดยการจัดให้มีเหตุผลอย่างน้อยตามองค์ประกอบของมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๕ ตามหนังสือ ที่ วร ๐๒๐๔.๑/๓๖๘๐ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๓ แล้ว

๓.๖ ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างในคำฟ้องข้อ ๔ และข้อ ๕ สรุปได้ว่าคำสั่งทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ไม่อนุญาตให้นายภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard เนื้อหาของคำสั่งและการให้เหตุผลในคำสั่งเป็นการออกคำสั่งโดยไม่มีกฎหมายให้อำนาจไว้ ผู้ออกคำสั่งเข้าใจข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบของการทำคำสั่งผิดพลาด ใช้ดุลพินิจตามอำเภอใจ ขัดต่อหลักกฎหมายหลายประการ ทำให้คำสั่งทางปกครองไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดย

- ออกคำสั่งโดยไม่มีกฎหมายให้อำนาจไว้
- ให้เหตุผลลาดเคลื่อนต่อความเป็นจริง
- ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีเจตนาที่จะฉายภาพยนตร์เรื่องนี้ต่อสาธารณะชนเป็นวงกว้าง
- ออกคำสั่งที่ขัดต่อหลักความเสมอภาคต่อหน้ากฎหมาย
- มีผู้วิจารณ์การใช้ดุลพินิจของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นการปิดกั้นการเรียนรู้ในประเด็น

ต่าง ๆ ของสังคม

- เป็นการกระทำที่ละเมิดต่อเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การพูด การเขียน การพิจารณา การโฆษณา และการสื่อความหมายโดยวิธีของผู้ฟ้องคดี นั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้การคัดค้านว่า โดยภาพรวมบทบัญญัติมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติไว้ว่า การพิจารณาอนุญาตภาพยนตร์ตาม มาตรา ๒๕ กรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า ภาพยนตร์ใดมีเนื้อหาบ่อนทำลาย ขัดต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน และอาจกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของรัฐและเกียรติภูมิของประเทศ

ไทยแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจสั่งไม่อนุญาตก็ได้ ซึ่งบทบัญญัติมาตรานี้เป็นหลักการที่กฎหมายวางไว้โดยให้อำนาจดุลพินิจในการพิจารณาว่าจะให้ภาพยนตร์ออกฉายให้เข้า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายหรือไม่ ซึ่งเป็นเจตนารมณ์ที่สำคัญของพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑ สำหรับบทบัญญัติในมาตรา ๒๖ เป็นการกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กำหนดประเภทภาพยนตร์ที่ขออนุญาตตามมาตรา ๒๕ ซึ่งแม้จะมีกฎกระทรวง เรื่องกำหนดลักษณะประเภทภาพยนตร์ พ.ศ.๒๕๕๒ กำหนดไว้เกี่ยวกับประเภทภาพยนตร์ลักษณะใดต่าง ๆ แต่เมื่อมิได้กำหนดลักษณะใดเป็นการเฉพาะ กรณีของคำว่าขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชนก็ต้องนำบทบัญญัติในมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑ มาใช้บังคับตามเจตนารมณ์ของกฎหมายเพื่อควบคุม ดูแล สื่อด้านภาพยนตร์มิให้เกิดผลกระทบต่อสังคมต่อไปได้

นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้การเพิ่มเติมว่า ภาพยนตร์เป็นสื่อประเภทหนึ่งที่มีผลกระทบต่อเด็กและเยาวชนและผลกระทบต่อสังคม ซึ่งอาจทำให้เกิดการเลียนแบบในพฤติกรรมการเบี่ยงเบนทางเพศหรือการขายบริการทางเพศรวมถึงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอื่นๆ ภาพยนตร์เรื่อง Insects in the Backyard นี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตรวจสอบเนื้อหาสาระในข้อ ๒.๓ แล้ว เนื้อหาสาระดังกล่าวเป็นสิ่งที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จะนำออกฉาย แลกเปลี่ยน หรือจำหน่าย จึงเป็นข้อเท็จจริงที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ยอมรับอยู่แล้วตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓ (๓) ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งผู้ฟ้องคดีก็ได้เข้าชี้แจงต่อคณะกรรมการพิจารณาให้ความเห็นด้านกฎหมายและด้านวินิจัยยุทธศาสตร์ คำสั่งตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้วตามข้อ ๒.๒ ดังนั้น การใช้ดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ปราศจากอคติหรือกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด และได้ใช้ดุลพินิจตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นไปเพื่อต้องการปกป้องประโยชน์สาธารณะมิให้เด็กและเยาวชนและสังคมได้รับชมสื่อประเภทภาพยนตร์ที่ไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน จึงใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว การกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำเพื่อประโยชน์ของตนเองเท่านั้น มิได้คำนึงถึงผลเสียที่จะเกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชนและผลกระทบต่อสังคมไทย

ข้อ ๔. ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้การคัดค้านว่า ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้รับรางวัลในงานเทศกาลต่าง ๆ นั้น กรณีจะเป็นความจริงหรือไม่ประการใด และผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม ได้ให้สัมภาษณ์ในเรื่องนี้ จะเป็นไปตามความเข้าใจของผู้ฟ้องคดีที่กล่าวอ้างหรือไม่ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่รับรองข้อเท็จจริงดังกล่าว

ข้อ ๕. ในเรื่องค่าเสียหายนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้การคัดค้านว่าการที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เรียกร้องให้ชดใช้ค่าเสียหายจำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท โดยอ้างว่าเป็นการกระทำละเมิดต่อเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของผู้ฟ้องคดี นั้น เป็นการเรียกค่าเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีคิดและกล่าวอ้างขึ้นเองโดยปราศจากหลักเกณฑ์และหลักฐานที่จะอ้างอิงได้ จึงเป็นค่าเสียหายที่เรียกร้องจึงเลื่อนลอยไม่มีหลักฐานรองรับสนับสนุน และไม่อาจรับฟังได้

ข้อ ๖. ส่วนในกรณีที่ศาลปกครองกลางได้มีหมายแจ้งคำสั่งศาลลงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๔ เพิ่มเติม โดยแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทำคำให้การด้วยว่าในการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ครั้งที่ ๑๑ / ๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๓ ที่พิจารณาอุทธรณ์การขอจัดประเภทการฉายของภาพยนตร์เรื่องที่พิพาทนี้ว่า กรรมการท่านใดออกเสียงลงมติว่าอย่างไร (ผ่าน , ไม่ผ่าน , งดออกเสียง) และให้ส่งบันทึกรายงานการประชุมครั้งดังกล่าวที่ถอดจากแผ่นบันทึกโดยละเอียดด้วย นั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้การเพิ่มเติมว่า ในการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ครั้งที่ ๑๑ / ๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๓ ที่พิจารณาอุทธรณ์การขอจัดประเภทการฉายของภาพยนตร์เรื่องที่พิพาทนี้ ได้มีกรรมการที่ออกเสียงลงมติ ให้ผ่านจำนวน ๔ เสียง / ไม่ผ่านจำนวน ๑๓ เสียง / และงดออกเสียงจำนวน ๓ เสียง ปราบกฏตามเอกสารรายชื่อกรรมการที่เข้าประชุมและมีมติตามเอกสารท้ายคำให้การหมายเลข ๗ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดส่งบันทึกรายงานการประชุมครั้งดังกล่าวที่ถอดจากแผ่นบันทึกโดยละเอียดแล้วจำนวน ๒๐ แผ่น รายละเอียดปรากฏตาม (เอกสารท้ายคำให้การ หมายเลข ๘)

และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอส่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ จำนวน ๑ ชุด และกฎกระทรวง กำหนดลักษณะของประเภทภาพยนตร์ พ.ศ. ๒๕๕๒ อีก ๑ ชุด ตามเอกสารท้าย คำให้การหมายเลข ๕-๑๐)

ข้อ ๗. จากข้อเท็จจริงและพยานเอกสารหลักฐานตลอดจนเหตุผลที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ให้การคัดค้านคำฟ้องข้างต้น จึงเห็นได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติในการประชุมพิจารณาข้อเท็จจริงของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ โดยชอบ และกระบวนการออกคำสั่งทางปกครองนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีโอกาสชี้แจงข้อเท็จจริงหรือโต้แย้งแสดงพยานหลักฐาน ได้รับชมภาพยนตร์ทั้งเรื่องพร้อมทั้งค้นหาข้อมูลของคำวาสีธรรมอันดีของประชาชนแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้อ่านแต่เนื้อเรื่องย่อ การออกคำสั่งได้กระทำไปโดยชอบด้วยกฎหมายและได้แสดงเหตุผลในคำสั่งที่ไม่อนุญาตให้ฉายภาพยนตร์ด้วยแล้ว ดังนั้น คดีไม่มีเหตุที่ต้องเพิกถอนมติและคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ไม่อนุญาตให้ฉายภาพยนตร์เรื่องที่พิพาทในคดีนี้ฯ และเพิกถอนมติการประชุมที่ ๑๑ / ๒๕๕๓ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พร้อมทั้งเพิกถอนหนังสือกระทรวงวัฒนธรรมที่ ๐๒๐๔.๑/ ๓๖๘๐ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๓ รวมทั้งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีสิทธิเรียกร้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองต้องร่วมกันชดใช้ค่าเสียหายจากการออกคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายฯ เป็นเงินจำนวน ๕๐๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำฟ้อง ขอศาลได้พิพากษายกคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ต่อไปด้วย

ลงชื่อ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

(นายทรงชัย ประสาธน์วนิช)

พนักงานอัยการ สำนักงานคดีปกครอง สำนักงานอัยการสูงสุด
ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑